

N:o 106.

Af Herr **Anders Jonsson**: *Om ändring i Kongl. Förordningen den 21 Mars 1862, angående landsting.*

Då Kongl. Förordningen af den 21 Mars 1862 angående landsting öfverlemnades åt Svenska folket, trodde man sig derigenom få en lättare väg, hvarpå man kunde till Konungen framställa sina önskningsfrågor uti de ekonomiska och lagförbättringsfrågor, som landstingsledamöter ansågo gagneliga för de olika orterna. Men genom den tolkning, som i särskildt cirkulär snart derefter gafs åt författningen fick man erfara, att man sträckt sina förhoppningar allt för långt. Redan detta åstadkom icke så litet missmod ibland Svenska folket; men mera inskränkning i detta folks beprisade frihet ligger i stadgandet att Kongl. Maj:t förbehållit sig rättighet att utnämna landstingets ordförande, då landstinget ju icke eger mera rätt än att blott rådslå och besluta om sina enskilda ekonomiska frågor. Väl väcktes under förra riksdagen förslag, att lagstiftningen om stängselskyldigheten skulle få öfverflyttas till landstingen, men denna, som mig syntes, billiga begäran, hvars befogenhet Lag-Utskottet, uti sina motiver till Betänkandet i frågan, icke kunde förneka, blef dock af Riksdagen afslagen och landstingets lagstiftningsrätt blef lika inskränkt som förut. För mig synes det öfverflödigt, att under sådana förhållanden regeringen skall utnämna ordförande uti landstinget. Ser man på Riksdags-ordningen, finner man, att Utskotten, som ändock ega att behandla alla allmänna frågor af långt större vikt än i landstinget kunna förekomma, dock ega att sjelfva inom sig välja sina ordförande. Hvarföre då icke kunna lemna samma rätt åt landstingen, som blott uti sina egna enskilda angelägenheter få besluta? Genom den magt, som Konungens Befallningshafvande ega att antingen bifalla eller afslå landstingens beslut, synes mig tillräcklig kontroll vara uppställd emot fattandet af rättsvidriga beslut. Jag kan således icke finna någon nödvändighet för regeringen att inom sjelfva tinget hafva ett kontrollerande ombud, då regeringen i alla fall eger full garanti mot besluten, hvarföre jag anser landstingen böra uti sina egna angelägenheter få sjelfva inom sig utse sin ordförande och vice

ordförande. Det är på dessa i största korthet anförda skäl jag vågar vördsamligen föreslå,

att 25 § uti Kongl. Förordningen den 21 Mars 1862 angående landsting måtte få sådan lydelse, att landstinget eger utse ordförande och vice ordförande, hvilken befattning skall fortfara intill nästa lagtima sammanträde.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 26 Januari 1869.

A. Jonsson,
från Wermland.

N:o 107.

Af Herr **Arvid Jönsson**: *Om ändring i Kongl. Förordningen den 26 Oktober 1866, angående försäljning af bränvin samt andra brända eller destillerade spirituösa drycker.*

Den fria rättigheten, som medgifves uti 1 § af Kongl. Förordningen den 26 Oktober 1866 angående försäljning af bränvin och andra spritdrycker för en hvar att försälja minst 15 kannor spirituosa, är efter all anledning ett upphof till de i hög grad florerande lönkrögerierna och i thy åtföljande dryckenskap och de många dermed föranledda laster; erfarenheten har visat, att personer i synnerhet på landsbygden begagna denna rättighet såsom ett medel för egen vinning och äro icke nogräknade hvarken på varans godhet, som till salu hålles, eller om förordningen kringgås; dessa bränvinshandlare bruka vanligen begagna hvad man kan kalla sidohandlare, som af allmogen emottaga requisitioner af spirituosa till huru liten qvantitet som helst, och dessa sistnämnda, som alltid äro i tillfälle att hos bränvinshandlaren uttaga 15 kannor, lemna sedan ut till allmogen så litet som åstundas; efter all